

Ideiglenes változat

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2018. február 28.(*)

„Elzeter döntéshozatal – 2006/112/EK irányelv – Hozzáadottértékadó (h  a) – 131. cikk – A 146. cikk (1) bekezdésének b) pontja – 147. cikk – Export  ad  mentess  gek – 273. cikk – Olyan nemzeti szabályozás, amely az adómentességet vagy egy minimális összegű forgalom megvalósítása tényének, vagy egy, az utasok számára a h  at visszatéríteni jogosult gazdasági szereplővel történő szerződéskötés tényének rendeli alá”

A C  307/16. sz.   gyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Naczeln   S  d Administracyjny (legf  ls  bb közigazgatási bíróság, Lengyelország) a Bírósághoz 2016. május 30  n érkezett, 2016. január 27  i határozatával terjesztett elő

a **Stanis  aw Pie  kowski**

  s

a **Dyrektor Izby Skarbowej w Lublinie**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (  t  dik tanács),

tagjai: J. L. da Cruz Vila  a tanácselnök, E. Levits, A. Borg Barth  t (előadó), M. Berger   s F. Biltgen b  r  k,

főtanácsnok: Y. Yves Bot,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a lengyel k  rm  ny képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében K. Herrmann   s M. Owsiany  Hornung, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2017. szeptember 7  i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

  t  letet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a közös hozz  adott  rt  kad  rendszerr  l szóló, 2006. november 28  i 2006/112/EK tanácsi   r  nyelv (HL 2006. L 347., 168. o.; helyesbítések: HL

2007. L 335., 60. o.; HL 2015. L 323., 31. o.; a továbbiakban: héairányelv) 131. cikkének, 146. cikke (1) bekezdése b) pontjának, valamint 147. és 273. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet Stanisław Piekowsky és a Dyrektor Izby Skarbowej w Lublinie (a lublini adóhivatal igazgatója, Lengyelország) között az Európai Unió területén az utasok személyi poggyászaiban kiszállított termékek hozzáadottérték-adó (héta) alóli mentessége tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A héairányelv 14. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„»Termékértékesítés« a birtokba vehető dolog átengedése, amely tulajdonosként való rendelkezésre jogosít fel.”

4 A héairányelv 131. cikke ekképp rendelkezik:

„A [héairányelv IX. címének] 2–9. fejezetében említett adómentességeket az egyéb közösségi rendelkezések sérelme nélkül, az említett adómentességek helyes és egyszeres alkalmazása, valamint az esetleges adócsalás, adókikerülés és visszaélés megelőzése céljából a tagállamok által meghatározott feltételekkel kell alkalmazni.”

5 Az említett irányelv IX. címének „Export adómentességek” című 6. fejezete 146. cikke (1) bekezdése b) pontja előírja:

„(1) A tagállamok mentesítik az adó alól a következő ügyleteket:

[...]

b) nem az érintett tagállam területén letelepedett megrendelő által vagy nevében a Közösségen kívülre feladott vagy fuvarozott termékek értékesítése, kivéve a kirándulójárművek és turista-repülőgépek, valamint az egyéb, magánhasználatra szánt közlekedési eszközök felszerelésére és ellátására szolgáló termékeket, amennyiben ezeket a megrendelő maga fuvarozta el”.

6 Az említett irányelv 147. cikk előírja:

„(1) Amennyiben a 146. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett értékesítés az utasok személyi poggyászában szállítható termékekre vonatkozik, az adómentességet csak a következő feltételek teljesülése mellett lehet alkalmazni:

a) az utas a Közösségben nem telepedett le;

b) a termékeket az értékesítés hónapját követő három hónapon belül a Közösségen kívülre kiviszik;

c) az értékesítés összértéke – beleértve a héa összegét is – meghaladja a 175 [eurót], illetve ennek az október első munkanapján érvényes átváltási árfolyam szerinti, nemzeti valutában kifejezett ellenértékét, amelyet évente egyszer kell megállapítani, és a következő év január 1-jétől kezdődően kell alkalmazni.

Mindazonáltal a tagállamok mentesíthetik az első albekezdés c) pontjában említett összegnél alacsonyabb összértékű értékesítéseket.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában »a Közösségben nem letelepedett utas« az az utas, akinek állandó lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye nem a Közösségben található. Ebben az esetben »állandó lakóhely vagy szokásos tartózkodási hely« az a hely, amely az útlevélben, a személyi igazolványban, vagy bármilyen más olyan okmányban szerepel, amelyet személyazonosság igazolására érvényesként ismer el az a tagállam, amelynek területén az értékesítés történik.”

A kivitelt a számlával vagy más igazoló okmánnyal kell bizonyítani, amelyet a termékeket a Közösségből kiléptető vámhivatal lebélyegzett.

Minden tagállam eljuttatja a Bizottsághoz azoknak a bélyegzőknek a mintapéldányait, amelyeket a második albekezdésben említett igazolás céljára alkalmaz. A Bizottság továbbítja ezt az információt a többi tagállam adóhatóságához.”

7 Ugyanezen irányelv 273. cikke értelmében:

„A tagállamok megállapíthatnak más kötelezettségeket is, amelyeket szükségesnek ítélnék a hű adó pontos behajtása és az adócsalás megakadályozása érdekében, arra a követelményre is figyelemmel, hogy az adóalanyok által teljesített belföldi és tagállamok közötti ügyleteket egyenlő bánásmódban kell részesíteni, és feltéve, hogy az ilyen kötelezettségek nem támasztanak a tagállamok közötti kereskedelemben a határátlépéssel összefüggő adó követelményeket.

Az első albekezdésben említett lehetőséget nem lehet a 3. fejezetben meghatározott kötelezettségeket meghaladó további számlázási kötelezettségek előírására felhasználni.”

A lengyel jog

8 A 2004. március 11-én kelt *ustawa o podatku od towarów i usług* (a termékeket és a szolgáltatásokat terhelő adóról szóló törvény; Dz. U. 2011., 177. szám, 1054. sz. szám) alapeljárás tényállására alkalmazandó változatának (a továbbiakban: *hét törvény*) 126. cikke (1) bekezdése ekképp rendelkezik:

„Az Európai Unió területén állandó lakóhellyel nem rendelkező természetes személyek, a továbbiakban: »utasok« a (3) bekezdésre, valamint a 127. és 128. cikkekre figyelemmel hűadó visszatérítésre jogosultak azon belföldön vásárolt termékek vonatkozásában, amelyeket változatlan állapotban, személyi poggyászukban kivisznek az Európai Unió területéről.”

9 A *hét törvény* 127. cikke előírja:

„(1) A 126. cikk (1) bekezdése szerinti adóvisszatérítési jogosultság azon adóalanyoktól, a továbbiakban: »eladóktól« vásárolt termékek esetében merül fel, akik:

- 1) hűadóalanykénti nyilvántartásba vétele megtörtént, és
- 2) pénztárgépek alkalmazásával rögzítik a forgalmat és a fizetendő adó mértékét, és
- 3) legalább egy, a (8) bekezdésben szereplő gazdasági szereplővel kötöttek adóvisszatérítésről szóló szerződéseket.

[...]

(5) Az utasoknak visszatérített adót [lengyel] z?oty (PLN) pénznemben az eladó biztosítja, illetve héakifizet?hely esetén az a gazdasági szerepl?, akinek a tevékenysége a 126. cikk (1) bekezdésében megnevezett adóvisszatérítés.

(6) Az (5) bekezdésben hivatkozott eladók a 126. cikk (1) bekezdése szerint visszatéríthetik az adót, ha az el?z? adóévben a forgalmuk meghaladta a 400 000 (PLN) [lengyel] zloty összeget, és az adóvisszatérítésre kizárólag olyan termékek esetén kerül sor, amelyeket az utas az adott eladótól vásárolt.

[...]

(8) Az (5) bekezdésben hivatkozott, eladónak nem min?sül? gazdasági szerepl?k azzal a feltétellel téríthetik vissza az adót a 126. cikk (1) bekezdése szerint, ha:

- 1) a 6. pontban szerepl? igazolás iránti kérelem id?pontjában legalább 12 hónapja a héa szempontjából nyilvántartásba vették ?ket;
- 2) az adóhivatal vezet?jét írásban tájékoztatták arról a szándékukról, hogy az adó utasoknak való visszatérítésének területéhez tartozó tevékenységet kívánnak felvenni;
- 3) a 6. pontban szerepl? igazolás iránti kérelem id?pontjában legalább 12 hónapja nem áll fenn tartozásuk a költségvetést illet? adóval vagy társadalombiztosítási járulékkal összefüggésben;
- 4) az (1) bekezdésben szerepl? eladókkal kötöttek adóvisszatérítésr?l szóló szerz?déseket;
- 5) az adóhivatalnál 5 millió PLN összeg? biztosítékot bocsátottak rendelkezésre az alábbi formában:
 - a) pénzletét,
 - b) bankgarancia,
 - c) legalább 3 éves lejáratú államkötvény;
- 6) megkapták az adóügyekért fele?s miniszter igazolását, amely bizonyítja az 1–5. pontban szerepl? valamennyi feltétel teljesülését.”

Az alapeljárás és az el?zetes döntéshozatalra el?terjesztett kérdés

10 S. Pie?kowski héaalany vállalkozó, aki a kereskedelem, és els?sorban a távközlési berendezések területén gyakorolja tevékenységét, pénztárgépet használ a forgalom és a fizetend? adó rögzítése céljából. Gazdasági tevékenysége keretében S. Pie?kowski az árukat els?sorban az Unió területén kívüli lakóhellyel rendelke? utasok számára értékesíti.

11 Az Urz?du Skarbowego w Bia?ej Podlaskiej (Bia?a Podlaska-i adóhatóság, Lengyelország) arról tájékoztatta S. Pie?kowskit, hogy a héatörvény 127. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „eladónak” min?sül. E hatóság egyébként úgy vélte, hogy a héabevallásaiból az derül ki, hogy az ezen adóalany által a 2009?es adóévben elért nettó árbevétel 283 695 PLN (hozzávet?leg 68 288 euró), míg a 2010?es adóévben 238 429 PLN (hozzávet?leg 57 392 euró) volt. E hivatal megállapította továbbá, hogy S. Pie?kowski semmiféle információt nem szolgáltatott számára azt illet?en, hogy héavisszatérítésre jogosult gazdasági szerepl?vel kötött szerz?dést, ellenben személyesen vagy egy alkalmazott útján biztosította az említett adó visszatérítését az utasok

számára.

12 E körülményekre figyelemmel a Bia?a Podlaska?i adóhivatal úgy ítélte meg, hogy S. Pie?kowski, az általa megvalósított forgalom összege alapján nem volt jogosult személyesen vagy alkalmazott útján eljárni az utasoknak történ? héavisszatérítés tekintetében, vagy velük szemben 0%-os héamértéket alkalmazni a 2010. és 2011. évek adózási id?szakai tekintetében.

13 S. Pie?kowski a Wojewódzki S?d Administracyjny w Lublinie (lublini vajdasági közigazgatási bíróság, Lengyelország) el?tt vitatta ezt a határozatot.

14 A Wojewódzki S?d Administracyjny w Lublinie (lublini vajdasági közigazgatási bíróság, Lengyelország) a héa utasok részére történ? visszatérítésének eljárását szabályozó olyan rendelkezésekre hivatkozva, mint a héatörvény 126–129. cikke, valamint a 2006/112/EK irányelv 131. cikke, 146. cikkének (1) bekezdése, 147. cikke és 273. cikke, megállapította, hogy e rendelkezések tartalmára tekintettel S. Pie?kowski nem állíthatta érvényesen azt, hogy a héatörvény rendelkezései nem egyeztethet?k össze a héairányelvvel, mivel a héának az eladó által az utasok számára való visszatérítése lehet?ségét annak rendeli alá, hogy az eladó az el?z? adóévben 400 000 PLN (hozzávet?leg 96 284 euró) összeget meghaladó forgalmat érjen el.

15 Az említett bíróság ugyanis úgy döntött, hogy a forgalom ily módon rögzített minimális összege nem csupán információs, illetve alaki jelleg?, hanem tartalmi feltétel, amelyet?l az adónak az eladó általi közvetlen visszatérítésének elve függ. E bíróság tehát S. Pie?kowski állításával szemben azt állapította meg, hogy ez a 400 000 PLN határ (hozzávet?leg 96 284 euró) „igazgatási határt” jelent a 0%-os héamérték alkalmazása tekintetében.

16 S. Pie?kowski felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Naczelny S?d Administracyjnyhoz (legfels?bb közigazgatási bíróság, Lengyelország) els?sorban arra hivatkozva, hogy a héatörvény rendelkezései nem egyeztethet?k össze a héairányelv rendelkezéseivel, valamint az arányosság és az adósemlegesség elvével.

17 A kérdést el?terjeszt? bíróság rámutat, hogy a héatörvény 127. cikkének (6) bekezdésével ellentétben a héairányelv rendelkezései az utasok személyi poggyászában szállított termékek héamentességének alkalmazhatóságához nem követelik meg azt a feltételt, hogy az adóalany az el?z? adóévben meghatározott összeg? forgalmat érjen el.

18 Különösen a héairányelv 131. cikke nem biztosíthat jogalapot a héatörvény 127. cikkének (6) bekezdésében szerepl? követelmény bevezetéséhez.

19 E bíróság azt is kiemeli, hogy e mentesség alkalmazásának feltételei, amint azokat a héairányelv 146. és 147. cikke meghatározza, a vásárlóra, és nem az eladóra vonatkoznak, ellentétben a héatörvény 127. cikkének (6) bekezdésében el?írt tényállással.

20 Az említett bíróság úgy véli továbbá, hogy a Wojewódzki S?d Administracyjny w Lublinie (lublini vajdasági közigazgatási bíróság) álláspontjával szemben a meghatározott minimális összeg? forgalom el?z? adóévbeli elérésére vonatkozó feltétel a héairányelv rendelkezéseinek alapján nem min?síthet? tartalmi feltételnek, mivel a héairányelv 146. és 147. cikke nem nyújt jogalapot ilyen feltétel bevezetéséhez.

21 A kérdést el?terjeszt? bíróság arra is emlékeztet, hogy a héairányelv 273. cikkéb?l az következik, hogy a tagállamok más kötelezettségeket is megállapíthatnak, amelyeket szükségesnek ítélnék a héa pontos behajtása és az adócsalás megakadályozása érdekében. Mindazonáltal e bíróság felteszi a kérdést, hogy az a tény, hogy egy tagállam 400 000 PLN (hozzávet?leg 96 284 euró) egy minimális összeg? forgalom elérésére vonatkozó követelményt

vezet be, megfelel-e az említett cikk célkitűzéseinek.

22 E körülmények között a Naczelny Sąd Administracyjny (legfelsőbb közigazgatási bíróság) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a [héairányelv] 146. cikke (1) bekezdésének b) pontját, 147. cikkét, valamint 131. cikkét és 273. cikkét, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, amely kizárja az adómentesség alkalmazását olyan adóalany vonatkozásában, aki az előző adóévben nem érte el az annak feltételét jelentő, megfelelő forgalmi határt, és aki szerződést sem kötött a [héa] utasoknak való visszatérítésére jogosult gazdasági szereplővel?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

23 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy úgy kell-e értelmezni a héairányelv 131. cikkét, 146. cikke (1) bekezdésének b) pontját, valamint 147. és 273. cikkét, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében az utasok személyi poggyászában szállítandó termékek exportértékesítésének keretében az adóalany eladónak az előző adóévben el kell érnie a forgalom egy minimális összegét, vagy szerződést kell kötnie egy olyan gazdasági szereplővel, aki jogosult arra, hogy a héát visszatérítse az utasoknak, tekintettel arra, hogy pusztán e feltételek tiszteletben nem tartása azzal a következménnyel jár, hogy az adóalanyt véglegesen megfosztja ezen értékesítés adómentesítésének lehetőségétől.

24 Meg kell állapítani, hogy a héairányelv 146. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint a tagállamok mentesítik az adó alól a megrendelő által vagy nevében az Unión kívülre feladott vagy fuvarozott termékek értékesítését. E rendelkezést az említett irányelv 14. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben kell értelmezni, amely szerint „termékértékesítés” a birtokba vehető dolog átengedése, amely tulajdonosként való rendelkezésre jogosít fel.

25 E rendelkezésekből és különösen az említett 146. cikk (1) bekezdésének b) pontjában alkalmazott „feladott” kifejezésből következik, hogy akkor történik termékexport, és vonatkozik adómentesség az exportértékesítésre, ha az e termékkel való tulajdonosként történő rendelkezési jog átszáll a vevőre, és az értékesítő igazolja, hogy e terméket feladták vagy elszállították az Unión kívülre, és a termék e feladás vagy szállítás során ténylegesen elhagyta az Unió területét (2013. december 19-ii BDV Hungary Trading ítélet, C-563/12, EU:C:2013:854, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Az alapügyben nem vitatott, hogy megtörténtek a héairányelv 14. cikkének értelmében vett termékértékesítések, és az alapügyben szóban forgó ügyletek tárgyát alkotó termékek ténylegesen elhagyták az Unió területét az utasok személyi poggyászában szállítva.

27 Mindazonáltal míg a héairányelv 146. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szereplő értékesítés az utasok személyi poggyászaiban szállítandó termékekre vonatkozik, az adómentesség csak akkor alkalmazható, ha teljesülnek bizonyos, az említett irányelv 147. cikkében előírt kiegészítő feltételek.

28 E tekintetben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az alapügyben ténylegesen teljesültek a héairányelv 146. cikke (1) bekezdésének b) pontjában és 147. cikkében előírt feltételek.

29 Márpedig meg kell állapítani, hogy a héairányelv 146. cikke (1) bekezdése b) pontjának, illetve 147. cikkének megfogalmazása nem ír elő olyan feltételt, miszerint az adóalanynak az előző

adóévben egy minimális összeg? forgalmat kell teljesítenie, vagy ha ez a feltétel nem teljesül, szerz?dést kell, hogy kössön egy, a héa visszatérítésére jogosult gazdasági szerepl?vel, annak érdekében, hogy alkalmazható legyen az említett 146. cikk (1) bekezdésének b) pontjában el?írt export?adómentesség.

30 Ráadásul a héairányelv 147. cikke kizárólag a szóban forgó termékek vásárlóira vonatkozik, és nem irányul e termékek eladóira.

31 Ebb?l következik, hogy a héairányelv 146. cikke (1) bekezdése b) pontjának, valamint 147. cikkének alkalmazása nem függhet az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozásban rögzített azon feltételek tiszteletben tartásáról, amelyek tiszteletben nem tartása azzal a következménnyel jár, hogy az adóalanyt véglegesen megfosztja ezen értékesítés mentesítésének lehetőségét?l.

32 Mindazonáltal, amint az a héairányelv 131. cikkéb?l következik, az ezen irányelv IX. címének 2–9. fejezetében – amelynek részét képezi a 146. cikk – el?írt adómentességeket az említett adómentességek helyes és egyszer? alkalmazása, valamint az esetleges adócsalás, adókikerülés és visszaélés megelőzése céljából a tagállamok által meghatározott feltételekkel kell alkalmazni. A héairányelv 273. cikkéb?l következ?en a tagállamok megállapíthatnak más kötelezettségeket is, amelyeket szükségesnek ítélnék a héa pontos behajtása és az adócsalás megakadályozása érdekében.

33 E tekintetben a Bíróság már megállapította, hogy az említett 131. cikk és 273. cikk által rájuk ruházott hatáskörök gyakorlása során a tagállamoknak tiszteletben kell tartaniuk az uniós jogrend részét képez? általános jogelveket, amelyek közé tartozik különösen a jogbiztonság és az arányosság, valamint a bizalomvédelem elve (2013. december 19?i BDV Hungary Trading ítélet, C?563/12, EU:C:2013:854, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 Különösen az arányosság elvével összefüggésben a Bíróság megállapította, hogy ezen elvnek megfelelően a tagállamoknak a bel? jog által követett célkit?zés tényleges elérését lehetővé téve olyan eszközöket kell igénybe venni, amelyek a legkevésbé sértik az uniós jogalkotás által lefektetett elvek célkit?zéseit (2013. december 19?i BDV Hungary Trading ítélet, C?563/12, EU:C:2013:854, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 A jelen ügyben, egyfel?l, a lengyel kormány szerint az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás célja els?sorban az adókikerülésnek és az adócsalásnak a héairányelv 146. cikke (1) bekezdése b) pontjában el?írt mentesség nem megfelelő alkalmazásához kapcsolódó kockázat minimalizálása.

36 Másfel?l, a kérdést el?terjeszt? bíróság által szolgáltatott információk szerint az adóalany azon kötelezettségére vonatkozó feltétel, hogy a forgalomnak egy minimális összegét érje el az el?z? adóévben, nem abszolút jelleg?, mivel az adóalanynak lehet?sége van arra, hogy igénybe vegye a mentességet, mivel, ha nem éri el ezt a minimális összeget, szerz?dést köthet egy olyan gazdasági szerepl?vel, aki jogosult visszatéríteni a héát az utasok számára.

37 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy az említett feltétel tiszteletben nem tartása az export?adómentesség megtagadását vonja maga után, még akkor is, ha teljesülnek a mentességben való részesülésnek a héairányelv 146. cikke (1) bekezdése b) pontjában és 147. cikkében el?írt feltételei.

38 Márpedig a Bíróság megállapította, hogy abban a helyzetben, amikor a 2006/112 irányelv 146. cikke (1) bekezdésének b) pontjában el?írt export?adómentességi feltételek – többek között az, hogy az érintett termék elhagyja az Unió vámterületét – teljesülnek, az ilyen termékértékesítésre nem vethet? ki semmiféle héa. Ilyen körülmények között f?szabály szerint

nem áll fenn az adócsalásnak vagy az adóvesztésnek az érintett ügylet adóztatását igazoló veszélye (2013. december 19-i BDV Hungary Trading ítélet, C-563/12, EU:C:2013:854, 40. pont).

39 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti szabályozás nem szükséges az adókikerülés és az adócsalás megelőzésére irányuló cél eléréséhez.

40 A fenti megfontolásokra figyelemmel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a héairányelv 131. cikkét, 146. cikke (1) bekezdésének b) pontját, valamint 147. és 273. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében az utasok személyi poggyászában szállítandó termékek exportértékesítésének keretében az adóalany eladónak az előző adóévben el kell érnie a forgalom egy minimális összegét, vagy szerződést kell kötnie egy olyan gazdasági szereplővel, aki jogosult arra, hogy a héát visszatérítse az utasoknak, tekintettel arra, hogy pusztán e feltételek tiszteletben nem tartása azzal a következménnyel jár, hogy az adóalanyt véglegesen megfosztja ezen értékesítés adómentesítésének lehetőségétől.

A költségekről

41 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

A közös hozzáadottértékadó-rendszerrel szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 131. cikkét, 146. cikke (1) bekezdésének b) pontját, valamint 147. és 273. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében az utasok személyi poggyászában szállítandó termékek exportértékesítésének keretében az adóalany eladónak az előző adóévben el kell érnie a forgalom egy minimális összegét, vagy szerződést kell kötnie egy olyan gazdasági szereplővel, aki jogosult arra, hogy a hozzáadottértékadót visszatérítse az utasoknak, tekintettel arra, hogy pusztán e feltételek tiszteletben nem tartása azzal a következménnyel jár, hogy az adóalanyt véglegesen megfosztja ezen értékesítés adómentesítésének lehetőségétől.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: lengyel.